

Mírně rozhněvaný muž lehce středního věku

Wabi Daněk

1. Na tuhle píseň jsem se chystal dlouhé roky,

pocitivě přemítal a těžce vážil slova,
pak všechno vyhodil a začal zase znova,
a jak čas ubíhal, tak přibývaly sloky
o dobách zápasů, žen s vlasy do pasu, výher i trapasů.

2. Jenomže život, mrcha, zavile se kření,
jedno jsi, hochu, zahnal, už tě druhé trápí,
tak, Stando, bouchni pěstí, jak to dělaj' chlapi,
i když si nemyslíš, že se tím něco změní,
jen srdce okřeje, člověk se zasměje a chvilku dobře je.

3. Sedávám v hospodě a slyším samé tlachy,
Daněk se odrodil, už nezpívá, co zpíval,
a vlastně žádnéj z nich už není to, co býval,
desky maj' sice hezký, ale maj' z nich prachy,
a to se nesluší, duši to naruší a city vysuší.

4. A tak jdu na ryby a na vodu se dívám,
říkám si: proč by ses měl, hochu, pro to věšet,
co život rozcuchal, člověk neučeše,
po svém jsem vyrůstal a po svém taky zpívám
o cestách do mládí, kouzelném kapradí, o tom, že nevadí.

5. Tak jsem si řekl: synku, nač to v sobě tlumíš,
vždyť nejde o blbinku, jde o tvoji duši,
tak zpívej, ať to slyší každý, kdo má uši,
řvi jako o život a nejlíp, jak to umíš,
nehledej symboly, jdi třeba o holi, a snad to přebolí,
nehledej symboly, jdi třeba o holi, a už to nebolí ...